

kimondása iránt pert indítani, hogy a sorozott összeg öt illeti meg, miután házbér követelése áll fenn. Ebbe a perbe azután a hitelezők beavatkozhatnak. Különben is tipikus filius ante patrem intézmény, hogy az utolsó végrehajtási aktus, a sorozás megelőzze az elsőt: a követelés peresítését.

A helyes megoldás a 72. §. szellemének megfelelő magyarázatában keresendő. Nem időelőtti kielégítést kívánt a törvényhozó a bérbeadónak biztosítani, hanem biztosítékot a jövőbeni bérkövetelés tekintetében. Ezt a biztosítékot idegen hitelezők árvereztetése veszélyezteti, helyes tehát, ha a befolyó vételár a biztosítékot készpénz formájában pótolja. Ha tehát e logikai folyamat eredményeként a hitelező részére sorozott összeget mint remediumot fogjuk fel, akkor ennek konzekvenciája, hogy a nem kifogásolt és ilykép jogosan sorozott összeg ne utaltassék ki a háziurnak, hanem részére az elárverezett ingóságok pótlásaként letétbe helyeztessék és most már törvényes privilégizált zálogjoga erre terjedjen ki, az ügyvédet a Pp. 18. §. alapján megillető törvényes zálogjog mintájára. A kielégítés azután a mindenkori esedékesség kimutatása alapján legyen eszközzendő a rendes szabályok szerint.

A remedium elmélet alapján kimondandónak vélem azt az elvet, hogy a már egyszer kielégítési alapul szolgált ingóságok a hitelezők elől, akik az árverés fiktív voltát kimutatják, ismét el ne vonassanak annál is inkább, mert hiszen a háziur törvényes zálogjoga a sorozás folytán már absorbeáltatott.

Végül felhívom a figyelmet a Jtr. 23. §. 3. bek. analógiájára. Képzeljük el a még le nem járt házbérekövetelést, mint első helyen bekebelezett keretbiztosítéki jelzálogjogot, melynek kerete a hat havi házbér. Eszerint a keret üresen maradt részének megfelelő összeg bírói letétbe teendő és aktualitás esetén az érdekelték újbóli meghallgatása után utalványozandó. *Dr. Fränkel Lóránd, ügyvéd.*

JOGÉLET — ÜGYVÉDSÉG.

Ügyvédi biztosíték helyett nyugdíj-reform. Valamennyien belátjuk, hogy az ügyvédek mai helyzete reformokat tesz szükségessé. Ezt azonban főleg a mai gazdasági viszonyok okozzák, és senki sem állíthatja azt, hogy a mai ügyvédi generáció erkölcsileg vagy szellemileg mögöttes maradna a régi generációknak. A baj oka gazdasági eredetű és ezért sem szervezeti, sem fegyelmi szabályokkal nem orvosolható, hanem gazdasági eszközökkel.

Az, aki magának és családjának elsődrendű életszükségeit sem tudja kielégíteni és ezen gondok uralják gondolatvilágát, az nyilván nem tudja úgy képviselni ügyfeleinek érdekét, mint az, akinek megélhetése szerényen bár, de biztosítva van.

Minthogy mindazoknak az életstandardját, akik az ügyvédi pá-

lyára léptek vagy lépni akarnak, biztosítani nem lehet, arra kell törekedni, hogy csak azok lehessenek és maradhassanak ügyvédek, akiknek legminimálisabb életstandardja biztosítva van.

Erre természetesen a tervezett 2.000 pengős kaució nem alkalmas, de talán célt érne a nyugdíj-kérdés gyökeres reformja.

Ma 110 pengős évi díj alapján nyugdíjintézetünk maximálisan évi 972 pengő, havi kb 80 pengő, nyugdíjat biztosít. Ez azonban a nyugdíj-intézetbe való belépés idejének életkorához képest még fokozatosan csökken.

A maximális ügyvédi nyugdíj tehát lényegesen kevesebb, mint a legkisebb állami vagy községi nyugdíj.

Mintthogy pedig havi 80 pengőből illő módon megélni nem lehet, különösen nem családotól, az ügyvéd kénytelen élete végéig dolgozni, és azok is kénytelenek ügyek és ügyfelek után szaladgálni, akiknek magas koruknál fogva munkaképességük már csökkent, munkateljesítményük kisebb értékű és így kénytelenek meg nem felelő díjazás mellett is ügyeket vállalni, feltéve, hogy ez nekik sikerül.

Viszont a fiatal ügyvéd, a kezdő, rendszerint csak félig ingyen vállalhat ügyeket és ismételve találkozunk olyan felfogással, hogy a kezdő ügyvédnek a díjszabás hányadaért vagy készkiadásos megállapodás mellett adnak ügyeket, hiszen úgy sincs semmi dolga.

Ezen kettős baj orvoslására alkalmas volna a nyugdíj és nyugdíj-járulék *lényeges* emelése, például az eddigi ötszörösére. Havi 50 pengős nyugdíj-járulék mellett a teljes nyugdíj is a mai neveltséges havi 80 pengőről a szerény megélhetést biztosító ötszörös összegre, havi 400 pengőre volna emelhető.

Egyidejűleg szükséges volna a nyugdíjszabályzat módosítása abban az irányban is, hogy bizonyos várakozási idő, például 20 év, elteltével a befizetett évekkal arányos nyugdíj mellett bárki, munkaképtelenség igazolása nélkül is nyugdíjba mehessen.

Ezen két reform egyrészt megakadályozná azt, hogy ügyvédi irodát nyithassanak azok, akik megfelelő szellemi és anyagi javak hiányában ügyvédi irodájukból megélni nem tudnának, másrészt lehetővé teszi, hogy azok az öregek, akik ma a legszerényebb megélhetéshez szükséges havi 200—300 pengőt is alig tudják megkeresni, nyugalomba vonulhassanak és helyet engedjenek a fiataloknak.

Ezáltal fokozatosan csökkenne az ügyvédek száma és ezenkívül a megmaradó csekélyebb számú ügyvéd megszabadulna a még túl fiatalok és már túlörégek egészségtelen versenyétől.

Még egy harmadik előnye is volna ezen reformnak: nevezetesen a magas járulék visszatartaná az ügyvédkedéstől azokat, akik az ügyvédi foglalkozást nem hivatásként, hanem mellékfoglalkozásként üzik, mert ezek nyilván nem volnának hajlandók az évi 600 pengős nyugdíj-járulék megfizetésére.

A reform keresztülvitele természetesen csak fokozatosan volna igazságos. Új tagokat a kamara csak a teljes 600 pengős nyugdíj-járulék mellett vehetne fel. De a jelenlegi tagok járuléka fokozato-

san, például öt év alatt emelkedhetne az ötszörösre, bizonyos életkoron túl levő tagoknál pedig helyes volna a járadékemelését fakultatívvá tenni.

A reform a szerzett jogokat nem sértené, mert a magasabb nyugdíj-járulék ellenében megfelelő ellenértéket kapunk és azok, akik csak most akarnak irodát nyitni, de a havi 50 pengőt megkeresni nem tudják, megmaradhatnak ügyvédhelyettesi minőségben eddigi állásukban, ahelyett, hogy a munka- és jövedelem nélküli ügyvédek számát növelnék.

Természetesen rendezendő volna az ügyvédjelöltek és ügyvédhelyettesek nyugdíjának kérdése is, és pedig oly módon, hogy ezek is belépnének a nyugdíjintézetbe, javadalmazásuk arányában fizetendő nyugdíjjárulékkal, mely későbbi nyugdíjigényük megállapításánál megfelelően számításba volna veendő.

A nyugdíjintézet ezen reformjának kedvező hatásai: a létszám csökkenése és az ügyvédség anyagi helyzetének javulása és tekintélyének növekedése, — csak lassan és fokozatosan nyilvánulna meg. De olyan reform, amely az ügyvédség helyzetét máról-holnapra megjavítaná, csak úgy volna elképzelhető, hogy az ügyvédek egy részét erről a pályáról kizárnák. Minthogy pedig ezt a legszélső radikálisok sem kívánják, nem marad más hátra, mint egy fokozatosan keresztülvezethető reform, mint például a nyugdíj-emelés.

Tudom, hogy első pillanatban ez a terv a legtöbb kollegának ellenszenves lesz, a magasabb járulék miatt, — de meg vagyok győződve arról, hogy hosszabb gondolkodás után több és több híve lesz a probléma megoldásának.

Dr. Kovács Andor László.

Istituto di Studi Legislativi. Az immár évek óta e címen az olasz kormány égisze alatt Rómában működő intézet célja, hogy a világ törvényhozását és az arra irányuló tanulmányokat támogassa, különösen a történelmi, statisztikai és gazdasági tudományoknak a jogra irányuló kutatásait, és első sorban jogösszehasonlító tanulmányokat folytasson. E végből igyekszik többek között Olaszországban és a külföldön a törvényhozás, joggyakorlat és jogtudomány terén kifejtett tevékenységet lehető részletesen ismertetni és minél nagyobb körben hozzáférhetővé tenni. E célt szolgálják első sorban a következő folyóiratszerűen megjelenő művek: 1. az *Annuario di Diritto Comparato e di Studi Legislativi*, 2. a *Giurisprudenza Comparata di Diritto Internazionale Privato*, 3. a *Bibliografia Giudica Internazionale*, 4. a *Legislazione Internazionale* és 5. a *Repertorio della Legislazione Mondiale*.

Az egyesületnek levelező- és tiszteletbeli tagjai, akiket a választmány nevez ki, külföldiek is lehetnek. A tagok az *Annuariot* tagilletményként kapják, a többi közleményeket pedig negyedáron. Az intézet most tette közzé a Belgiumra, az Egyesült Al-